

c. De kosten der verhitting zullen op soortgelijke wijze worden vastgesteld. Tusschen beide categorieën doet zich waarschijnlijk in zoover een verschil voor, als de laatste grootendeels tot de constante kosten behooren, de eerste in veel grootere mate variabel zijn. Wij nemen althans aan dat het stoken der ovens niet veel zal verschillen in kosten of er veel of weinig ijzers in liggen. Is dat zoo, dan zal men de beoordeeling in tweeën moeten splitsen, n.m.l.:

- a. vergelijking der totale stookkosten,
- b. beoordeeling der regelmatige bezetting.

Voor de verkoopsprjjscaleulatie zal men hier van het normale uitgaan.

- d. De bewerking in de banen.

Ook hier veronderstellen wij, dat het type op de bewerkingskosten geen invloed uitoefent, zoodat de kostprijs per stuk dooreen te rekenen is. Door telling der productie in een bepaalde periode en een opstelling der totale kosten daarvan komt men dus tot de eenheidskosten dezer bewerking. Ook hier zal echter de oorzaak van een hooger en of lageren kostprijs geanalyseerd kunnen worden. Die zal afhangen

- a) van de totale kosten,
- b) van de snelheid, waarmede de hoefijzers door de banen gaan,
- c) van den tijd, dat de banen stil staan.

Het laatste zal, met aanduiding van reden, nauwkeurig geregistreerd moeten worden. Splitst men de kosten in die, welke ook gemaakt worden als de baan stilstaat, den kan men de kosten vaststellen van bijv.:

het instellen der banen	} waarbij dan komen de direct
hierop vallende kosten
de reparatie	
het stilstaan wegens gebrek aan orders	
enz.	

De overschietende kosten zijn dan meer direct (dit woord niet op te vatten in zijnen technischen zin) te beschouwen als de kosten der productie. Indien vast staat, welke productie in bepaalde tijd theoretisch mogelijk zou zijn dan is nog vast te stellen — voor elke baan afzonderlijk — hoever men hieronder blijft en hoeveel daardoor de productie duurder komt.

Gaan wij nu het geheel nog eens na dan zien we, dat wij ten opzichte van alle kostprijsselementen kunnen komen tot normen, standaarden hoeveel de kostprijs mag bedragen.

Van die normen zullen we uitgaan bij de verkoopsprjjscaleulatie. Van elk der bovengenoemde elementen zullen we zoo uitvoerig als de praetijk toe laat, nagaan in hoever en door welke oorzaken van die normen afgeweken wordt.

Wij boeken die afwijkingen naar speciale daartoe dienstige rekeningen over en debiteeren de fabrikatenrekening tegen standaardkostprijzen. Bij de aflevering wordt ze tegen diezelfde prijzen gecrediteerd.

J. P.

UIT HET BUITENLAND

Red.: J. E. ERDMAN, JAC. H. KRAMER en C. J. MEYER
(Bijdragen en mededeelingen zende men aan den Secretaris der Redactie)

Wettelijke regeling van het Accountantsberoep

Het „Archiv für das Revisions- und Treuhandwesen“ bevat in het 2e nummer een zeer uitvoerig artikel over „Die Buch- und Bilanzprüfung in Schrifttum und Praxis“ van A. Sorge, Frankfurt a. M. In dit lezenswaardige artikel, waarvan een uitvoerige uiteenzetting hier ter plaatse te veel ruimte in beslag zou nemen, verwijst de schrijver naar de in de litteratuur ge-

huldigde opvatting, (n.l. Prof. O. Sillén, Band 10, Grundriss der Betriebswirtschaftslehre) dat het ontbreken van een wettelijke regeling van het accountants-beroep de ontwikkeling en de uitoefening van het beroep niet in den weg staan; waarbij verwezen wordt naar het buitengewoon hooge aanzien, dat het Engelsche accountantswezen in de geheele wereld geniet. Sorge bestrijdt deze meening ten sterkste en beweert, dat er practisch geen verschil is tusschen het toestaan van rechten langs wettelijken weg of zooals in Engeland is geschied door koninklijke order. Voor Duitschland zou een wettelijke regeling wel zeer gewenscht zijn.

De aangevallen schrijver verdedigt zich in het April-nummer van hetzelfde tijdschrift in een artikel „Berufsregelung durch gesetzliche Massnahmen oder im Wege der Selbsthilfe?“ In het slotwoord van zijn „Grundriss der Betriebswirtschaftslehre“ zou hij in het geheel niet speciaal de Deutsche verhoudingen op het oog gehad hebben, doch aan die landen hebben gedacht, waar het accountantsberoep zich nog lang niet in het bedrijfsleven heeft ingeburgerd en waar het aantal hoog-gekwaliificeerde accountants nog betrekkelijk gering is. In zulke landen zou een wettelijke regeling nog niet op haar plaats zijn. (Dit slaat b.v. op zijn eigen land Zweden). Zijne bewering, dat het beroep zich ook zeer goed ontwikkelen kan in een land, waar nog geen wettelijke regeling bestaat, heeft niet speciaal betrekking op Engeland maar op Holland. Dit land is toch, volgens hem, het eenige op het Europeesch Continent, waar het accountants-beroep tot dusverre het meest ontwikkeld is. Hij wil echter gaarne toegeven, dat hij in zijn algemeen gebleven uitspraak ook aan Groot-Britannië en Ierland gedacht heeft. Wanneer men echter de wettelijke positie van den Engelschen accountant met die van den Duitschen vergelijkt, dan constateert hij geen groot verschil.

Een algemeene wettelijke regeling moet volgens zijne meening de volgende punten omvatten:

1. Niet alleen moet een speciale beroepstitel beschermd worden, doch er moet ook een verbod bestaan om een daarmede gelijkgestelden en gelijkkluidenden titel te gebruiken,

2. inschrijving van de geprivilegeerde accountants in een openbaar register,

3. totstandkoming van een centrale beroepsvertegenwoordiging der geprivilegeerde accountants,

4. voorschriften over die opdrachten, welke uitsluitend of bij voorkeur aan de geprivilegeerde accountants moeten worden verstrekt, terwijl verder alle bepalingen opgenomen moeten worden over toelatings-eischen, eedsaflegging enz.

De uiteenzetting wordt gevolgd door een artikel „ter opheldering“ van de redactie van het tijdschrift „Weshalb ist die gesetzliche Regelung des Revisions- und Treuhandwesens in Deutschland nötig?“ Dr. W. Vosz, Leipzig begint met er op te wijzen, dat het buitengewoon moeilijk is in een internationaal overzicht over het accountantswezen een objectief juist oordeel te vinden, daar allicht met subjectieve factoren wordt rekening gehouden, die uit de verhoudingen van het desbetreffende land ontstaan en op geen internationale algemeenheid kunnen bogen. Bovendien is men het niet eens wat onder „wettelijke regeling“ wordt verstaan. Ten einde deze misvattingen uit den weg te ruimen, moet men beginnen met de vraag te stellen: „Wat moet in het algemeen met eene regeling van het accountants-beroep; hetzij een wettelijke of eene regeling van een andere soort, bereikt worden?“ Deze vraag kan internationaal gesteld en beantwoord worden. Sillén verlangt voor de wettelijke regeling: titelbescherming, inschrijving in een register, het creëren van een beroeps-vertegenwoordiging en privilegeering van opdrachten. Dr. Vosz is het hier niet geheel mee eens; volgens hem zijn 3 gezichtspunten maatgevend n.l.:

1. Regelen voor de uitoefening van het beroep, waarbij hij voornamelijk denkt aan het bewijs van bekwaamheid,

2. de theoretische en praktische opleidingen dienen volgens vaste lijnen omschreven te zijn,

3. toezicht op de beroeps-opvatting door raden van toezicht en discipline.

Van de nationale gesteldheid hangt de beslissing af van de vraag, hoe men deze regelen in het desbetreffende land zal doorvoeren; of men dit door middel van wettelijke regeling of door eigen organisatie wil bereiken. In Engeland vindt men de wettelijke regeling niet noodig en in Duitschland wel. *Sillén* vergelijkt terecht den chartered accountant met den Duitschen beëdigden accountant, maar er is toch een groot verschil tusschen de Engelsche accountants-firma en de Deutsche accountantsvennootschap. Bij de eerste komt n.l. het *persoonlijke* moment sterk naar voren, terwijl de Deutsche vennootschap meestal een *kapitaal*-vennootschap is, waarvan de leiding in het geheel niet altijd op het persoonlijke moment is afgesteld. Daarom behoeft de Deutsche accountant echter nog geen wettelijke regeling; doch wel om hetgeen als einddoel achter iedere regeling van het beroep staat n.l. het tot stand komen van zoodanige regeling, dat het als een vrij beroep aangemerkt wordt. Dit is in zekeren zin in Duitschland reeds het geval, maar er ontbreekt nog de uitdrukkelijke erkenning zooals het beroep van den advocaat en den arts heeft. En dit wil men verkrijgen door een wettelijke regeling zooals dit ook bij de reeds genoemde beroepen het geval is. Deze meening berust slechts op de Deutsche toestanden.

In het Mei-nummer komt een artikel voor over

„Normaliseering van koopmansboekhoudingen”

van R. Fischer, Leipzig.

De „Fachaussehuzs für Rechnungswezen beim Ausschusz für wirtschaftliche Verwaltung” (A.W.V.) heeft onder voorzitterschap van Prof. Dr. Schmalenbach deze normaliseering ter hand genomen.

Men tracht hiermede het volgende te bereiken:

1. In plaats van de tot dusverre gevolgde onwetenschappelijke methode van inrichting der boekhouding moet een meer wetenschappelijke methode komen; het vraagstuk van de aanpassing en ontwikkeling van de administratie van het bedrijf moet een aangelegenheid worden van den geheelen bedrijfstak.

2. Het onderling vergelijken van de kostprijzen en resultaten mogelijk te maken.

3. Het verkrijgen van vergelijkbare cijfers voor prijspolitiek en andere maatregelen b.v. kartelvorming enz.

4. Vaststelling van calculatorische indexcijfers, waardoor het mogelijk wordt, dat prijsveranderingen door een indexomrekening verkregen worden, zonder dat de calculaties geheel gewijzigd moeten worden.

5. Beoordeeling van de rentabiliteit van een bedrijf bij fusies en groote crediettransacties.

6. De vergelijkingscijfers van de winsten zijn onmisbaar bij oprichtingen, deelnemingen en dikwijls ook bij waardeering voor belastingvraagstukken.

In de eerste plaats wil men een normaliseering van de kostprijsberekening voor den desbetreffenden bedrijfstak verkrijgen, waaraan de studie van het productie-proces voorafgaat.

De schrijver stelt het volgende werkplan voor:

1. Vaststelling van den normalen loop der productie.

2. Normaliseering van de kostprijsberekening.

3. Vaststelling van de kosten in het bedrijf.

4. Normaliseering van het rekening-systeem voor de administratie.

5. Technische doorvoering van de boekhouding.

6. De bedrijfshuishoudkundige beschouwingen der genormaliseerde boekhouding.

C. J. M.

DIE VORSCHRIFTEN DER DEUTSCHEN INDUSTRIE- UND HANDELSKAMMERN FÜR DIE PRÜFUNG VON BÜCHERSACHVERSTÄNDIGEN ¹⁾

(Overgenomen uit het „Taschenbuch 1927” van het „Verband Deutscher Bücherrevisoren”)

Die deutschen Industrie- und Handelskammern haben eine gemeinsame Einrichtung zur Prüfung von Bücherrevisoren geschaffen. Für das Prüfungsverfahren gelten die folgenden Bestimmungen:

1. Wer von einer deutschen Kammer öffentlich als vereidigter Bücherrevisor angestellt werden will ²⁾, hat den Nachweis der Befähigung zur Ausübung dieses Berufs durch eine Prüfung zu erbringen.

2. Zu dieser Prüfung werden nur zugelassen, wer

a) den Nachweis erbringt, dass er eine für die Ausübung des Berufs eines Büchersachverständigen genügende theoretische und praktische Ausbildung genossen hat,

b) mindestens 28 Jahre alt ist,

c) Reichsangehöriger ist,

d) in geordneten Verhältnissen lebt,

e) einen guten Leumund hat, namentlich als vertrauenswürdig gilt,

f) frei von Leiden ist, die die Berufstätigkeit beeinträchtigen,

g) den Beruf des Bücherrevisors frei und selbständig ausübt oder auszuüben beabsichtigt.

3. Die Prüfung wird von der Kammer veranlasst, bei der der Bewerber seine öffentliche Anstellung als beeidigter Bücherrevisor beantragt hat. Prüfungen werden nur abgehalten, wenn ein Bedürfnis zur öffentlichen Anstellung beeidigter Bücherrevisoren besteht.

4. Dem Antrage auf öffentliche Anstellung und Vereidigung sind beizufügen:

a) ein lückenloser Lebenslauf,

b) ein amtliches Führungszeugnis,

c) Zeugnisse über die bisherige Tätigkeit und über etwa abgelegte Prüfungen,

¹⁾ Festgelegt durch den Hauptausschuss des Industrie- und Handelstages in seiner Sitzung am 10-12-1924 auf Vorschlag der Geschäftsführervereinigung und nach Rücksprache mit dem V. D. B.

²⁾ Zuständig für die Beeidigung ist die Kammer, in deren Bezirk der Bewerber seinen Wohnsitz oder seine gewerbliche Niederlassung hat. Verzieht ein beeidigter Büchersachverständiger in einen anderen Kammerbezirk, so verliert die Vereidigung ihre Gültigkeit. Wegen der Wiederholung der Prüfung in dem Falle, dass der Büchersachverständige die Vereidigung bei der Kammer seines neuen Niederlassungsortes beantragt, siehe Nr. 8 dieser Vorschriften.